R. 1921.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 24. 31 października 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie wykonawcze

z dnia 12 października 1921 r.

do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich.

Na podstawie art. 37 ustawy o organizacji urzędów ziemskich (Dz. Ust. Rz. P. № 70 z 1920 r. poz. 461) postanawia się co następuje:

§ 1. Urzędami ziemskiemi w rozumieniu art. 1 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. Ust. № 70 z 1920 r. poz. 461) są:
Główny Urząd Ziemski,
okręgowe urzędy ziemskie,
powiatowe urzędy ziemskie.

Przy Głównym Urzędzie Ziemskim urzęduje główna komisja ziemska, a przy okręgowych urzędach ziemskich — okręgowe komisje ziemskie.

§ 2. Jako ciała doradcze w sprawach, związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej działają: na obszarze powiatowych urzędów ziemskich powiatowe komisje ziemskie, a na terenie poszczególnych gmin—gminne komisje ziemskie.

§ 3. Gminne komisje ziemskie są ciałami doradczemi komisarza ziemskiego, powoływanemi do życia przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego w tych gminach, na obszarze których mają być wdrożone prace, związane z wykonaniem reformy rolnej.

§ 4. Gminna komisja ziemska składa się 5 — 7 członków, a to zależnie od potrzeby, uznanej przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego, wybranych na okres trzyletni na wezwanie okręgowego urzędu ziemskiego przez odnośne rady gminne z pośród członków rady lub z poza jej grona. Przewodniczącym komisji jest komisarz ziemski lub urzędnik, delegowany w tym celu przez okręgowy urząd ziemski. Przewodniczący może wyznaczyć swego zastępcę z pośród członków komisji.

Na wniosek komisarza ziemskiego gminna komisja ziemska może być rozwiązana przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego przed upływem terminu trzyletniego.

Powiatowy urząd ziemski zawiadamia władzę administracyjną pierwszej instancji o utworzeniu, składzie, względnie rozwiązaniu gminnej komisji ziemskiej.

§ 5. Posiedzenia gminnej komisji ziemskiej odbywają się w miarę możności na terytorjum gminy, a zwołuje je w miarę potrzeby za pośrednictwem wójta lub sołtysa właściwy komisarz ziemski, względnie urzędnik, delegowany przez okręgowy urząd ziemski do przewodniczenia w komisji.

§ 6. Po zreferowaniu sprawy przez przewodniczącego gminna komisja ziemska wyda opinję, powziętą większością głosów obecnych członków; przewodniczący opinję tę zredaguje na piśmie, a po odczytaniu jej obecnym i podpisaniu przez nich załączy do akt sprawy.

Na żądanie może być zaprotokułowana i opinja mniejszości. Dla ważności posiedzeń gminnej komisji ziemskiej niezbędną jest zwykła większość członków komisji, w tej liczbie przewodniczącego względnie jego zastępcy.

§ 7. Z chwilą wydania opinji i jej zaprotokułowania, czynności gminnej komisji ziemskiej ustają.

§ 8. Na terenie powiatu działa powiatowa komisja ziemska, powołana zgodnie z art. 25 ustawy przez prezesa głównego urzędu ziemskiego—jako ciało doradcze. Do zakresu działania powiatowej komisji ziemskiej należy: przedkładanie wniosków w sprawach, dotyczących reformy rolnej, powiatowym, względnie okręgowym urzędom ziemskim, wypowiadanie opinji na żądanie urzędów ziemskich tudzież współdziałanie z nimi w szczególności zaś: występowanie z wnioskami i opinją o przekazywaniu dóbr, znajdujących się w posiadaniu Państwa, tudzież o wykup prywatnych majątków ziemskich, kwalifikowanie na nowo tworzone osady miejscowych kandydatów, którym przysługuje pierwszeństwo, oraz kandydatów zamiejscowych z pośród osób zgłoszonych przez okr. urz. ziem., udzielanie opinji o planie parcelacyjnym i w innych kwestjach, przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej.

§ 9. Posiedzenia powiatowej komisji ziemskiej odbywają się w miarę potrzeby, a zwołuje je przewodniczący tejże komisarz ziemski lub upoważniony przez niego podkomisarz ziemski, albo też delegat okręgowego urzędu ziemskiego. O dniu wyznaczonym na posiedzenie powiatowej komisji ziemskiej przewodniczący zawiadamia wszystkich jej członków. Na żądanie 5 członków powiatowej komisji ziemskiej przewodniczący winien zwołać jej posiedzenie. Na posiedzenia powiatowej komisji ziemskiej z inicjatywy przewodniczącego jej mogą być zapraszani z głosem doradczym i członkowie gminnych komisyj ziemskich.

§ 10. Posiedzenie otwiera i kieruje obradami powiatowej komisji ziemskiej jej przewodniczący, względnie jego zastępca. Z każdego posiedzenia winien być spisany protokuł z podaniem daty i miejsca posiedzenia, jak również osób, biorących udział w posiedzeniu. Protokuł winien zawierać treściwe wyszczególnienie przebiegu obrad. Protokuł posiedzenia prowadzi sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego, względnie delegowany do tej czynności przez komisarza ziemskiego urzędnik lub jeden z członków komisji.

§ 11. Uchwały powiatowej komisji ziemskiej powzięte w komplecie przewidzianym w art. 26 ustawy z podaniem daty powzięcia uchwały, składu komisji oraz z uzasadnieniem uchwały winny być podpisane przez przewodniczącego i wszystkich obecnych na posiedzeniu członków powiatowej komisji. Niezgadzający się ze zdaniem większości mogą żądać uwidocznienia tego w protokule.

§ 12. Powiatowy urząd ziemski działa: 1) z inicjatywy własnej; 2) z polecenia urzędów ziemskich, wydanego bądź w własnym zakresie działania, bądź na podstawie orzeczeń komisji ziemskich, lub wskutek zawiadomienia innych władz państwowych; 3) na skutek podania piśmienego lub żądania ustnego strony interesowanej.

§ 13. Żądanie ustne strony interesowanej komisarz ziemski lub sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego zapisuje do protokułu, który odczytuje zgłaszającemu się i po podpisaniu go przez tegoż zaopatruje swym podpisem. Jeżeli zgłaszający się pisać nie umie. lub podpisu odmawia, wzmianka o tem powinna być zamieszczona w protokule.

§ 14. Zarówno w podaniu piśmiennem, jak i w protokule sporządzonym na skutek żądania ustnego powinny być przytoczone:

1) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania zgłaszającego się;

2) wyjaśnienie, czego żąda zgłaszający się;
3) wskazanie lub przynajmniej powołanie się na dowody.

Przyjmując podanie piśmienne. komisarz ziemski lub sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego sprawdzi, czy zawiera ono powyższe dane, zwróci uwagę na braki i w razie uzupełnienia ich przez oświadczenie ustne uzupełni podanie trybem wskazanym w paragrafie poprzednim.

§ 15. Jeżeli z treści podania piśmiennego wynika, że sprawa nie podlega kompetencji urzędów ziemskich, komisarz zwróci podanie osobie zgłaszającej się według wskazanego przez nią miejsca zamieszkania z odpowiednią adnotacją lub jeśli tego interes publiczny wymaga, prześle właściwej władzy.

§ 16. Jeżeli z treści podania albo protokułu wynika, że sprawa należy do kompetencji przełożonych urzędów ziemskich lub podlega kompetencji terytorjalnej innego powiatowego urzędu ziemskiego, przyjmujący podanie lub protokuł odeśle je według kompetencji o czem zawiadomi stronę interesowaną według wskazanego przez nią miejsca zamieszkania.

§ 17. O terminie, wyznaczonym dla czynności w danej sprawie, komisarz ziemski zawiadamia interesowane strony, względnie wzywa osoby, przesłuchanie których uzna za właściwe. Zawiadomienia, względnie wezwania sporządzane w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach zawierać winny:

1) imię i nazwisko osoby zawiadamianej, względnie wzywanej i jej adres;
2) miejsce i termin wyznaczonej czynności, względnie stawienia się;
3) charakter w jakim zostaje zawiadamiana, względnie wezwana, (strona, świadek, znawca);
4) oznaczenie sprawy;
5) skutki niestawiennictwa.

Zawiadomienia, względnie wezwania podpisuje komisarz ziemski, albo sekretarz powiatowego urzędu ziemskiego.

§ 18. Zawiadomienia i wezwania doręczane będą przez władze gminne, magistraty, lub urzędy pocztowe, które jeden egzemplarz wręczą osobie wzywanej, drugi zaś z potwierdzeniem doręczenia zwrócą bezzwłocznie komisarzowi ziemskiemu. W razie niemożności doręczenia odnośna władza zwróci oba egzemplarze komisarzowi ziemskiemu z adnotacją o przyczynach niemożności doręczenia. Stronom interesowanym zawiadomienia i wezwania wręcza się bądź do rąk własnych, bądź do rąk zastępcy prawnego, ustanowionego przez stronę i podanego urzędowi ziemskiemu do wiadomości. W razie niemożności doręczenia w jeden z tych sposobów, doręczenie będzie uważane za dokonane przez złożenie jednego egzemplarza zawiadomienia, względnie wezwania, w tym urzędzie gminnym względnie pocztowym, w obrębie którego położona jest nieruchomość, będąca przedmiotem sprawy.

W razie jeżeli miejsce pobytu strony interesowanej jest niewiadome — okręgowy urząd ziemski zwróci się do właściwego sądu celem ustanowienia zastępcy prawnego dla niewiadomego z pobytu.

§ 19. Nieprzybycie stron lub ich zastępców nie wstrzymuje czynności komisarza ziemskiego o ile uzna, że wyjaśnienia ich nie są konieczne.

§ 20. Z czynności urzędowej komisarz ziemski sporządza protokuł ze wskazaniem miejsca i daty, przedmiotu czynności, osób zawiadomionych

i wezwanych oraz obecnych biorących udział w postępowaniu. Protokuł podpisuje komisarz ziemski i osoby obecne. Jeżeli która z nich pisać nie umie, wzmianka o tem z podaniem przyczyny nie umieszczenia podpisów powinna być umieszczona w protokule.

§ 21. Jeżeli po odczytaniu protokułu którakolwiek z osób, biorących udział w postępowaniu zażąda uzupełnienia istotnej treści protokułu, komisarz ziemski powinien żądanie te w streszczeniu wykonać, w razie żądania sprostowania protokułu, komisarz życzenie to uwzględni, o ile sprostowanie odpowiada faktycznemu stanowi rzeczy.

§ 22. We wszelkich sprawach spornych komisarz ziemski winien dążyć do zkończenia ich przez układ polubowny. W razie dojścia do skutku układu polubownego komisarz ziemski spisze protokuł, podający treść układu, który po odczytaniu i zaakceptowaniu podpisany będzie przez strony i komisarza ziemskiego. Jeżeli która ze stron pisać nie umie, podpisze za nią osoba pisać umiejąca, o czem ma być uczyniona wzmianka w protokule.

§ 23. Zażalenia na czynności i zarządzenia komisarza ziemskiego należy wnosić w formie wskazanej w § 14 na ręce komisarza ziemskiego a to, o ile poszczególne ustawy inaczej nie stanowią, w ciągu dni 14 licząc od dnia następującego po dniu dokonanej czynności, lub doręczenia zawiadomienia stronie interesowanej. Zażalenie to wraz ze swym wyjaśnieniem komisarz przedkłada niezwłocznie okręgowemu urzędowi ziemskiemu. Zażalenia złożone po upływie podanego wyżej terminu komisarz ziemski zwraca skarżącemu, zaznaczając o przyczynie zwrotu. Skargi na nieprzyjęcie zażalenia i skargi na zwrot podań w przypadku, przewidzianym przez § 15 przepisów niniejszych, podawane być mogą w tym samym terminie wprost do okręgowego urzędu ziemskiego.

§ 24. Jeżeli w toku postępowania okaże się potrzeba przedsięwzięcia czynności na obszarze, podlegającym kompetencji innego powiatowego urzędu ziemskiego, natenczas komisarz ziemski, prowadzący dochodzenie zwróci się do właściwego komisarza ziemskiego jako kierownika tego powiatowego urzędu ziemskiego z żądaniem dokonania tych czynności, komunikując mu pożądany sposób ich przeprowadzenia.

§ 25. Po zakończeniu czynności komisarz ziemski przesyła należycie zszyte i zaświadczone co do ilości kart akta sprawy do okręgowego urzędu ziemskiego. Jeżeli czynności wykonane były na skutek żądania innych władz państwowych lub na żądanie innego komisarza, akta odesłane będą tymże władzom.

§ 26. Okręgowy urząd ziemski, którego kierownikiem jest prezes będący jednocześnie przewodniczącym okręgowej komisji ziemskiej i odpowiedzialnym za działalność wszystkich podległych mu urzędów i urzędników (art. 13—14 ustawy), obejmuje wydziały: administracyjny, urządzeń rolnych i techniczny oraz biuro okręgowej komisji ziemskiej.

Okręgowy urząd ziemski:

1) reguluje obrót ziemią, a w szczególności rozstrzyga w sprawach przeniesienia własności;
2) wydaje zarządzenia i wykonywa czynności w sprawach parcelacji, osadnictwa, komasacji, układu służebności, podziału i regulowania wspólnot, popierania meljoracji i w sprawach tworzenia zapasu ziemi na cele reformy rolnej z zastrzeżeniem kompetencji w tych sprawach okręgowej komisji ziemskiej;

3) załatwia wszelkie sprawy, przekazane mu przez specjalne ustawy i rozporządzenia;
4) wykonywa zarządzenia i orzeczenia Głównego Urzędu Ziemskiego, głównej i okręgowych komisyj ziemskich;
5) przyjmuje i przygotowuje wszelkie sprawy dla okręgowej komisji ziemskiej oraz prowadzi czynności kancelaryjne i archiwum akt okręgowej komisji ziemskiej.

§ 27. Podania piśmienne i zgłoszenia ustne, skierowane bezpośrednio do okręgowego urzędu ziemskiego, zawierać powinny dane, wymienione w § 14 przepisów niniejszych.

§ 28. Jeżeli po wpłynięciu podania piśmiennego lub zgłoszenia ustnego okręgowy urząd ziemski uzna, że sprawa nie podlega kompetencji urzędów ziemskich, zwróci podanie osobie zgłaszającej się według wskazanego przez nią miejsca zamieszkania z odpowiednią adnotacją względnie prześle właściwej władzy.

§ 29. Okręgowa komisja ziemska:
1) rozpatruje i rozstrzyga sprawy sporne, wynikające z czynności komisarzy ziemskich, względnie powiatowych urzędów ziemskich, lub z zażaleń na ich zarządzenia;
2) rozpatruje i rozstrzyga zatwierdzanie układów polubownych, zaświadczanych przez komisarzy ziemskich;
3) rozpatruje i rozstrzyga sprawy przekazane jej orzecznictwu punktami a, b, c art. 16 ustawy o organizacji urzędów ziemskich;
4) wyraża opinję w sprawach przekazanych jej postanowieniem punktu d art. 16 ustawy o organizacji urzędów ziemskich.

§ 30. Okręgowa komisja ziemska wykonywa swe czynności:
1) na posiedzeniach niejawnych, bez udziału stron i
2) na posiedzeniach jawnych.

§ 31. Na posiedzeniach niejawnych okręgowa komisja ziemska:
1) orzeka w sprawach zażaleń na zarządzenia komisarzy ziemskich względnie powiatowych urzędów ziemskich (ustęp końcowy punktu 1 § 29);
2) ustala opinję do wyrażenia której jest powołaną;
3) wydaje przedwstępną ocenę spraw spornych: w przedmiocie ustalenia swej miejscowej i rzeczowej właściwości do ich rozstrzygania, w przedmiocie formalnej dojrzałości spraw do stanowczego ich rozstrzygania, względnie potrzeby ich uzupełnienia, lub też wstrzymania ich biegu aż do uzyskania nieodzownego rozstrzygnięcia przez inne władze (sądowe, lub administracyjne);
4) rozstrzyga o wszelkich skargach i odwołaniach od swych orzeczeń w przedmiocie ich formalnych wymogów względnie odrzucenia ich, jeżeli zostały wniesione po upływie przepisanego terminu;
5) orzeka w sprawach, których rozstrzyganie przepisami ustaw zastrzeżone jest dla posiedzeń niejawnych (art. 18, 23. 37 ustawy o likwidacji serwitutów i t. p.).

§ 32. Orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej powzięte na posiedzeniach niejawnych, o ile są stanowczym rozstrzygnięciem sprawy, winny być w odpisie doręczane stronom zainteresowanym, w trybie w § 18 wskazanym.

§ 33. Na posiedzeniach jawnych rozpatruje i rozstrzyga okręgowa komisja ziemska wszelkie należące do jej właściwości sprawy, których rozpatrywanie w myśl § 31 nie należy do posiedzeń niejawnych.

§ 34. Postępowanie w okręgowej komisji ziemskiej tak na posiedzeniach niejawnych, jak i jawnych jest postępowaniem z urzędu, przytem za podstawę swych orzeczeń komisja przyjmuje—przedewszystkiem wyniki dochodzeń komisarza ziemskiego, a następnie ustalenia zebrane przez okręgowy urząd ziemski. Okręgowa komisja ziemska może według swego uznania uzupełnić powyższe wyniki i ustalenia przez przeprowadzenie dowodów, jakie uzna za potrzebne, nie będąc krępowana przedkładanemi przez stronę środkami dowodowemi, przyczem ma prawo przesłuchiwać świadków i znawców pod przysięgą.

§ 35. Członek okręgowej komisji ziemskiej nie może brać udziału w rozpoznawaniu i orzekaniu, jeżeli w sprawie bierze udział on sam, jego żona, lub krewni i powinowaci jego w linji prostej bez ograniczenia stopnia, a w linjach bocznych krewni pierwszych czterech stopni i powinowaci pierwszych dwuch stopni i jak również osoby przez niego przysposobione lub znajdujące się pod jego opieką.

§ 36. Na posiedzenia okręgowej komisji ziemskiej prezes okręgowego urzędu ziemskiego obowiązany jest wzywać wszystkich jej członków.

Mimo niemożności doręczenia wezwania członkowi komisji, posiedzenie okręgowej komisji może się odbyć przy udziale obecnych członków z zastrzeżeniem wymaganego do ważności posiedzeń kompletu—6 członków, w tej liczbie przewodniczącego (art. 19 ustawy).

W razie skonstatowania śmierci lub rezygnacji członka komisji, przewodniczący komisji, niezwłocznie zastosuje właściwe środki celem uzupełnienia ustawowego jej składu, przyczem okoliczność powyższa działalności komisji nie wstrzymuje.

§ 37. O terminie posiedzenia jawnego okręgowa komisja ziemska zawiadamia stronę interesowaną w trybie wskazanym §§ 17 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Nieobecność stron, względnie ich pełnomocników na posiedzeniu jawnem nie wstrzymuje okręgowej komisji ziemskiej od rozpatrzenia sprawy i wydania orzeczenia. Komisja ziemska może jednak odroczyć rozpatrzenie sprawy, o ile obecność stron uzna dla wyświetlenia sprawy za pożądaną.

§ 38. Z przebiegu każdej sprawy winien być sporządzony protokuł, który podpisze przewodniczący i sekretarz, a który ma zawierać datę, skład komisji, przedmiot sprawy, ważniejsze momenty przebiegu posiedzenia, wreszcie wzmiankę o ogłoszeniu orzeczenia, które to orzeczenie należy dołączyć do protokułu.

§ 39. Narady okręgowej komisji ziemskiej po odbytem posiedzeniu są tajne. Orzeczenia zapadają prostą większością głosów, w razie równego podziału głosów przeważa zdanie przewodniczącego. Orzeczenie będzie spisane i podpisane przez przewodniczącego oraz wszystkich uczestniczących w posiedzeniu członków okręgowej komisji ziemskiej. Członek komisji, nie zgadzający się z rozstrzygnięciem większości może swe odrębne zdanie zaznaczyć przy podpisaniu orzeczenia, a uzasadnienie swego odrębnego zdania pisemnie złożyć w terminie określonym w § 41 dla wygotowania motywowanego orzeczenia.

§ 40. Orzeczenie winno zapadać zaraz po posiedzeniu a spisane przez przewodniczącego winno obejmować:

1) dzień, miesiąc i rok, w którym zapada,
2) imiona i nazwiska członków komisji uczestniczących w posiedzeniu,
3) oznaczenie przedmiotu sprawy,
4) treść orzeczenia.

Przewodniczący ogłasza orzeczenie niezwłocznie po naradzie na posiedzeniu jawnem.

W sprawach zawiłych, lub wymagających dłuższych narad przewodniczący może zastrzedz wydanie orzeczenia z motywami na piśmie do dni 14. W tych wypadkach doręczenie orzeczenia na piśmie zastępuje ogłoszenie.

§ 41. Najdalej do dni 14 od chwili ogłoszenia (§ 40 ustęp 2 zdanie 1) winno być wygotowane orzeczenie motywowane. Niezależnie od danych w § 40 wskazanych zawierać ono winno należycie wypracowane uzasadnienie z przytoczeniem okoliczności sprawy, ustaleń i przepisów prawnych, na których się opiera.

§ 42. Niezwłocznie po wygotowaniu motywowane orzeczenie w odpisie doręcza się stronie interesowanej w trybie, wskazanym w § 18 niniejszego rozporządzenia.

§ 43. Orzeczenia okręgowych komisyj ziemskich mogą być zaskarżone do głównej komisyj ziemskiej w drodze odwołania i w terminach przewidzianych w ustawach. Odwołanie wniesione być winno do tej okręgowej komisji ziemskiej, która wydała zaskarżone orzeczenie.

§ 44. Zasady prowadzenia biurowości okręgowej komisji ziemskiej określa prezes okręgowego urzędu ziemskiego zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 45. Główny Urząd Ziemski jest naczelną władzą nad wszystkiemi urzędami ziemskiemi na całym obszarze Państwa.

§ 46. Skład Głównego Urzędu Ziemskiego, zakres działania i kompetencje określają art. art. 2 — 7 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich.

§ 47. Główna komisja ziemska (art. 8 ustawy):

1) rozstrzyga w drugiej i ostatniej instancji wszelkie sprawy, które na skutek odwołań wniesione zostały do jej rozpatrzenia;
2) orzeka w sprawach, przekazanych jej przez ustawy i rozporządzenia oraz oddanych do jej rozpoznania przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego;
3) wydaje opinje w sprawach wymagających jej opinji w myśl ustaw i rozporządzeń oraz na żądanie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 48. Główna komisja ziemska rozpatruje sprawy w granicach odwołań stron lub prezesa okręgowego urzędu ziemskiego, jednak może z urzędu uchylić orzeczenie okręgowej komisji ziemskiej i w części niezaskarżonej, o ile orzeczenie to narusza przepisy prawa.

§ 49. Główna komisja ziemska zatwierdza lub zmienia orzeczenia okręgowych komisyj ziemskich. Główna komisja ziemska orzeczenie swe opiera na materjale, zebranym przez instancję pierwszą, może jednak we-

dług swego uznania nakazać przeprowadzenie dowodów dodatkowych bądź jednemu ze swych członków, bądź okręgowemu urzędowi ziemskiemu, względnie okręgowej komisji ziemskiej, bądź też komisarzowi ziemskiemu i w tym celu sprawę odroczyć. Wreszcie główna komisja ziemska może orzeczenie uchylić i zwrócić sprawę do pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

§ 50. Przepisy zawarte w § 30 — 42 włącznie rozporządzenia niniejszego mają analogiczne zastosowanie do trybu postępowania w głównej komisji ziemskiej.

§ 51. Orzeczenia głównej komisji ziemskiej są ostateczne i podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

§ 52. Orzeczenia głównej komisji ziemskiej, załatwiające sprawy merytorycznie, mogą być zaskarżone w drodze kasacyjnej do Sądu Najwyższego w granicach, określonych w art. 12 ustawy. Skarga winna być wniesiona przez główną komisję ziemską. W skardze wskazać należy, czy całą decyzję, czy też część jej i którą skarżący zaczepia.

§ 53. Powołane do wykonania prawomocnych orzeczeń okręgowej komisji ziemskiej, względnie głównej komisji ziemskiej, urzędy ziemskie mają prawo zwracać się o pomoc w wykonaniu wprost do właściwych władz i urzędów państwowych, jak również samorządowych, przy dołączeniu sporządzonego w formie tytułu wykonawczego orzeczenia, zaopatrzonego klauzulą prawomocności pieczęcią właściwego urzędu, oraz odpisem prezesa względnie jego zastępcy.

§ 54. Nad dokładnem wykonaniem orzeczeń czuwać będzie właściwy okręgowy urząd ziemski względnie na zlecenie okręgowego urzędu ziemskiego właściwy komisarz ziemski.

§ 55. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie sprzeczne z nim rozporządzenia, a w szczególności rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji Urzędów Ziemskich z 23 sierpnia 1920 roku (Dz. Ust. Rz. P. № 85 poz. 567).

§ 56. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, ma zastosowanie od tej chwili także do spraw będących już w toku i obowiązuje na całym terenie Rzeczypospolitej.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Dr. J. Trzciński

(Dziennik Ustaw № 85 z dn. 29.X 1921 r. poz. 616).

OKÓLNIK № 361

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Wołyńskiego, Warszawskiego, oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych

w przedmiocie

zbierania materjałów do ułożenia tablic liczb kształtu i miąższości najważniejszych drzew leśnych.

Tablice liczb kształtu i miąższości, mające powszechne zastosowanie przy oznaczaniu miąższości pojedynczych drzew i całych drzewostanów, stanowią niezbędny środek pomocniczy przy licznych czynnościach techniczno-leśnych. Stosowanie tych tablic jednak tylko wtedy jest w całej pełni właściwe, gdy są one ułożone na podstawie badań, przeprowadzonych w miejscowych warunkach siedliska i rozwoju drzew, czego dotychczas w lasach Rzeczypospolitej Polskiej nie dokonano.

Dla osiągnięcia przy tych badaniach jak najdodatniejszych wyników, co przedewszystkiem zależne jest od stosowania jednolitych sposobów postępowania w przeprowadzaniu badań, wydana została przez Ministerstwo Rolnictwa i D. P. w dniu 12 lutego 1921 r. „Instrukcja w przedmiocie zbierania materjałów w celu ułożenia tablic liczb kształtu i miąższości najważniejszych drzew leśnych" (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1921 r. № 6).

Zwracając uwagę Panów na tę instrukcję, proszę Panów o rozpoczęcie zbierania materjałów, potrzebnych do ułożenia tablic liczb kształtu i miąższości najważniejszych drzew leśnych Rzeczypospolitej Polskiej. Badania winny być przeprowadzone z całą dokładnością i przy ścisłem przestrzeganiu przepisów instrukcji. Materjały zbierane być winny możliwie równomiernie we wszystkich lasach państwowych i prywatnych. Do zbierania materjałów winni być powołani wyłącznie pracownicy odpowiednio wykwalifikowani. Prace należy wyznaczyć tak, aby każdy pracownik zmierzył conajmniej 10 drzew rocznie, począwszy od roku bieżącego. Pp. inspektorowie i nadleśniczowie lasów państwowych winni na miejscu współdziałać przy wyborze drzew i pouczać personel nadleśnictw o sposobie opisania siedliska i drzewostanu oraz o technice przeprowadzenia pomiarów. Pp. inspektorowie i komisarze ochrony lasów zwrócą się do kierowników lasów prywatnych i gminnych i, w razie oświadczenia ze strony ostatnich gotowości do udziału w zbieraniu materjałów, prześlą im odbitki instrukcji oraz potrzebną ilość formularzy.

Przy przeprowadzaniu pomiarów szczególną uwagę zwracać należy na użycie dokładnych klup i sprawdzenie ich, przyczem odmiarkę centymetrową zmienić należy na milimetrową przez podział każdego centymetra na 10 części. Ważenie drobnicy gałęzi, do czego najodpowiedniejszym jest przezmian, odbywać się powinno nie później, jak w ciągu 24 godzin od chwili zrąbania drzewa, a to w celu umożliwienia zastosowania następnie jednakowych współczynników do zamiany wagi na objętość, stosownie do siedliska, rodzaju i wieku drzew. Tablice powierzchni przekrojów z dokładnością 0,0001 m^2 dla średnic stopniowanych co 1 mm znajdują się w zbiorze tablic Presslera.

Wyniki pomiarów, bezzwłocznie po ich wykonaniu, należy nadesłać do Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 19 października 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 362

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego. Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

wypłacania pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych jednorazowego nadzwyczajnego zasiłku.

Na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dn. 10 października r. b, podanej w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 12 października r. b. L. 18528/DB, wszystkim funkcjonarjuszom państwowym, z wyłączeniem jednak urzędników 1 i 2 stopnia służbowego; przyznany został jednorazowy nadzwyczajny zasiłek w kwotach następujących:

samotnym	12.000	mk.
posiadającym małą rodzinę, . .	17.000	„
„ średnią „ . . .	22.000	„
„ dużą „ . . .	27.000	„

Uprawnieni do otrzymania tego zasiłku są:

1) funkcjonarjusze państwowi, pozostający na służbie przynajmniej od dn. 1 września 1921 r. i pobierający uposażenie w myśl postanowień ustawy z dn. 13 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 6) poz. 429),

2) ci pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie odpowiada ściśle uposażeniu urzędników lub funkcjonarjuszów państwowych pewnego stopnia służbowego (stopnia płac),

3) na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego—zatrudnieni w służbie państwowej przynajmniej od dnia 1 kwietnia 1921 r. djetarjusze, tudzież pomocnice i pomocnicy kancelaryjni, przyjęci na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. aust. wszystkich ministerstw z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. Ust. R. P. № 21) w kwotach, ustalonych dla funkcjonarjuszów XII i XI stopnia służbowego, oraz pomocnicy woźnych, przyjęci na czas nieograniczony ze stałem wynagrodzeniem miesięcznem, według norm, przypadających dla funkcjonarjuszów niższych, stosownie do pobieranej przez nich płacy zasadniczej,

4) młodociani pracownicy poniżej lat 18-tu, należący do kategorji niższych funkcjonarjuszów państwowych—w rozmiarze połowy stawki, ustalonej dla funkcjonarjuszów tej kategorji, pobierających uposażenie 1-go i 2-go stopnia płacy.

Wyłączeni są natomiast od tego zasiłku pracownicy kontraktowi, przyjęci na czas w umowie zgóry oznaczony, a nadto ci, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje; pracownicy sezonowi i czasowi, oraz ci wszyscy pracownicy, których powiadomiono przed dniem 1 października 1921 r. o rozwiązaniu z nimi stosunku służbowego, wreszcie z pośród odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonarjusze samotni.

Wydatek, spowodowany wypłatą jednorazowego nadzwyczajnego zasiłku należy odnieść w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i D. P. na pozycję dodatków drożyźnianych.

Sumy wypłacone tytułem jednorazowego nadzwyczajnego zasiłku pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i D. P. zakomunikują mi Panowie w terminie do 1 listopada 1921 r., celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 19 października 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 363

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

uzupełnienia i częściowej zmiany okólnika z dn. 19 października r. b. № 362.

Prostując okólnik z dn. 19 października r. b. № 362 komunikuję, że wyszczególnione w nim kwoty jednorazowego nadzwyczajnego zasiłku przyznane zostały nie wszystkim funkcjonarjuszom państwowym, lecz tylko urzędnikom państwowym, z wyłączeniem jednak urzędników 1 i 2 stopnia służbowego.

Niższym funkcjonarjuszom państwowym, mocą uchwał Rady Ministrów z dn. 10 i 15 października r. b., podanych w okólnikach Ministerstwa Skarbu z dn. 12/X i 15/X r. b. L. 15828/DB., przyznany został jednorazowy nadzwyczajny zasiłek w kwotach następujących:

samotnym.	8.000	mk.
posiadającym małą rodzinę . . .	13 000	„
„ średnią „ . . .	18.000	„
„ dużą „	23.000	„

Wyłączeni od otrzymania tego zasiłku, poza urzędnikami 1 i 2 stopnia służbowego, zostali ci wszyscy pracownicy państwowi (urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze), którzy z tytułu posiadanego przez nich stanowiska urzędowego posiadają gospodarstwa rolne, t. zn. korzystają z gruntów deputatowych lub innych świadczeń w naturze (ordynarja).

Naczelnicy wydziałów rachunkowych winni dokonać natychmiastowej rewizji kwot, wypłaconych w wykonaniu okólnika № 362, oraz skorygować tę wypłatę stosownie do postanowień niniejszego okólnika.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 28 października 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 364

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszytkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

podwyższenia mnożnika dodatku drożyźnianego dla funkcjonarjuszów państwowych, począwszy od dnia 1 listopada 1921 roku.

Na zasadzie Uchwały Rady Ministrów z dnia 20 października, r. b., podanej w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 21 października r. b. № 19245/DB., mnożnik dodatku drożyźnianego dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych podwyższony został, począwszy od dnia 1 listopada 1921 r.

w miejscowościach	I	klasy	z 1.000	na	1.700
„ „	II	„	„ 900	„	1.530
„ „	III	„	„ 800	„	1.360
„ „	IV	„	„ 700	„	1.190

W stosunku do podanej w niniejszym okólniku podwyższonej stopy mnożnika obliczone również być winny, począwszy od 1 listopada 1921 r., dodatki reprezentacyjne i dodatki funkcyjne, za kierownictwo, oraz dodatek wyrównawczy dla funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w Warszawie i Łodzi, ten ostatni w wysokości $^1/_6$ przypadającego dodatku drożyźnianego (właściwego dodatku drożyźnianego i dodatku na rodzinę).

W sprawie uzupełnienia djet obowiązują nadal postanowienia okólnika № 353 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1921 r. № 21).

Wydatek, spowodowany wypłatą powyższego dodatku drożyźnianego, odnieść należy w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych na pozycję dodatków drożyźnianych.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 29 października 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

RUCH SŁUŻBOWY.

Na podstawie art. 10 „Tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników" **w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych zostali zamianowani:**

w Zarządzie Centralnym:

pomocnica rachmistrza Irena Walewska — rachmistrzem w Wydziale Budżetowo-Rachunkowym Depart. Ogólnego od dn. 1 października 1921 r.,

p. o. referenta Wojciech Pawlak — referentem w Wydziale Osobowym Depart. Ogólnego od dn. 1 października 1921 r.,

referent Jan Vogtman — st. referentem w Wydziale Ogólnym Depart. Leśnictwa od dn. 1 października 1921 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 15589

Cena 37 mk.